

ВОЙВОДЧЕТО

(разказъ)

По бръга на старото Марсилско пристанище рибаритъ бѣха изопнали голѣми мрежи. Тѣ ги чистѣха отъ водоросли и ги закърпваха.

Въ морето до самия бръгъ лодкитъ имъ, подредени въ стройна редица, си отпочиваха следъ дълги борби съ морскитъ вълни.

Всрѣдъ тѣзи марсилски рибари бѣше и охридчанинътъ Симе Гьорчевъ. Преди петнадесетъ години за непокорство на сръбскитъ власти той бѣше забѣгналъ, емигриралъ. Въ този чуждъ край той упражняваше старото си занятие — риболовство. Въ Охридското езеро ловѣше прочутата пестърва, а тука — най-различни Сръдиземноморски риби.

Симе Гьорчевъ бѣше ожененъ за своя съгражданка. Тѣ имаха момче, което бѣ кръстено на легендарния Гоце Дѣлчевъ. Но вмѣсто Гоце майката и бащата наричаха момчето си Войводчето.

Винаги, когато Симе не бѣше вътре въ морето на ловъ, Войводчето идваше при него да му помага при чистенето на мрежата, или про-

сто ей тѣй отъ синовна обичъ.

И този денъ Симе знаеше, че то ще дойде.

И наистина, къмъ обѣдъ то се появи внезапно.

Босоного, съ кжси панталонки съ риза ошарена отъ охридска везба, гологлаво и охилено до ушитъ то тичаше. Скачаше като врабче и въ едната си ржа махаше марсилския вестникъ „Пти Марсей“.

— Войводчето ми, пристигна ли? — засмѣ се баща му, щомъ като то спрѣ до него.

Войводчето извика.

— Татко, майка ти изпраща „Пти марсей“ за да прочетешъ една радостна новина.

— Новина?

— За Охридъ...

— За Охридъ!

— Българскитъ войски сж влѣзнали!... Той е пакъ български!

Симе Гьорчевъ взе вестника и прочете съобщението. И той се зарадва и въ радостта си оципа войводчето.

— Татко, нали сега може да се върнемъ въ Охридъ... при дѣдо и баба?... Нали, татко?

— Може, може, може, Войводче.

— Кога? Тази седмица ли още?

— Хо-хо- не тѣй бързо.

— А кога?

— Скоро, но не тѣй бързо. Може и половинъ година да измине.

— Половинъ година!

Войводчето се натъжи. По синитъ му очички, които лъщѣха, като две капки отъ охридското езеро, бликнаха сълзици. И самиятъ Симе се натъжи. Той запали цигара и втречено загледа къмъ височината, на която е главната марсилска гара.

— Въ Охридъ... При дѣдо и при баба... До кога ще ме хокатъ и наричатъ чужденецъ — заплака тихо войводчето.

Симе трепна. Запали нова цигара и се замисли. Той дълго мисли. Най-после каза:

— Войводче, иди при майка си. Азъ скоро ще се върна. Пригответе краката си за пътъ до Охридъ.

Войводчето отново се ухили до ушитъ, скочи и заскача по бръга на старото пристанище.

Баща му — едрият охридчанинъ остана самъ. Съ втикната въ уста димяща лула, той стоеше и гледаше своята рибарска лодка, съ която скоро за винаги щѣше да се прости.

Ив. В.

8

МАЛКИЯТЪ ГЕРОЙ

